

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU

P-1124/2022

NOVI ZAGREB

Tužitelj: STEVEN CAMERON (ranije STJEPAN BRANIMIR KRZNARIĆ) iz
Zagreba, Miramarska cesta 13a, OIB: 72230862032, zastupan po Ljiljani
Maravić-Pirš, odvjetnici iz Zagreba, Kneza Branimira 5.

Tuženici: I./ MILE ČIRJAK iz Zagreba, Nova Ves 23/1, OIB: 71707669525, i dr.

U predmetu broj gornji, tužitelj je dana 29.08.2026.g. zaprimio presudu Naslovnog suda od
dana 14.08.2026.g. te u otvorenom zakonskom roku, protiv točke IV. i VI. izreke presude,
podnosi slijedeću:

ŽALBA

-tužitelja-

- *zbog povrede odredaba čl. 6.st.1., čl.8., čl.13. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju,*
- *zbog povrede članka 14. st. 2., čl. 29. st. 1., čl. 48. Ustava Republike Hrvatske,*
- *zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka,*
- *zbog pogrešne primjene materijalnog prava,*
- *zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanka,*
- *zbog odluke o trošku.*

1. Presudom Naslovnog suda od dana 14.08.2026.g. točkama I., II. i III. izreke presude sud je zakonito i valjano usvojio tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

“I. Utvrđuje se da je Kupoprodajni ugovor sklopljen u Zagrebu, dana 22.01.1986.g. između Prekrat Milan, Gredička 19, Zagreb, i Radić Alica, Savski Gaj IV put br. 19, Zagreb, kao prodavaoca i Čirjak Mile iz Osijeka, Josipa Jurja Strossmayera 309, kao kupca, kojim Prekrat Milan svoj udio 2/12 prodaje i Radić Alica svoj 10/12 udio prodaje, a Čirjak Mile u cijelosti (1/1) kupuje nekretnine upisane u z.k.ul. br. 140, k.o. Klara, koje se sastoje iz kč.broj 1163/2 zemljište pod kućom i dvorište površina 50 hvati (zk tijelo I) i kuća u Savskom Gaju IV put broj 19

sagrađena na čkbr. 1163/2 (zk tjelo II), za ugovorenu kupoprodajnu cijenu od 25.000,00 dinara (slovima: dvadesetpettisuća dinara), n e p o s t o j e ć i i bez pravnih učinaka.

II. Utvrđuje se da su pravno nevaljane slijedeće uknjižbe na nekretnini upisanoj kod Općinskog suda u Novom Zagrebu, Zemljišnoknjižni odjel u z.k.ul. 140, k.o. Klara, k.č.br. 1163/1, koja u naravi predstavlja Zagreb, Savski Gaj IV.15 ukupne površine 377 čm, i to dvorište površine 290 čm, dvorište površine 8 čm, kuća Zagreb, Savski Gaj IV.15, površine 79 čm:

- prava vlasništva na ime i za korist prvotuženika Mile Čirjak iz Zagreba, Nova Ves 23/1, OIB: 71707669525, temeljem Kupoprodajnog ugovora od dana 22.01.1986, uvjerenja o prebivalištu MUP-a PU Zagrebačke od 01.10.2018.g., pod brojem Z-20459/18,
- prava vlasništva na ime i za korist sada brisanog trgovačkog društva SMART DIJELOVI j.d.o.o., Zagreb, Mrkšina ulica 13 F, OIB: 27422224751, temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnine od dana 22.10.2018, pod brojem Z-21449/18,
- predbilježba prava vlasništva na ime i za korist drugotuženika LOVRIC NEKRETNINE d.o.o., Zagreb, Resnički put 108, OIB: 63696167304, temeljem Kupoprodajnog ugovora od dana 14.02.2019, izvadak iz sudskog registra od 14.02.2019.g., izvadak iz sudskog registra od 14.02.2019.g, pod brojem Z-3257/19,
- zabilježbe, opravdanje predbilježbe, Tabularna izjava 14.02.2019.g., na ime i za korist drugotuženika LOVRIC NEKRETNINE d.o.o., Zagreb, Resnički put 108, OIB: 63696167304, pod brojem Z-3300/19,
- uknjižba prava vlasništva, na ime i za korist trećetuženika LOREM IPSUM d.o.o., Zagreb, Jablanska ulica br. 28, OIB: 41505738676, temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnine od dana 19.06.2019, Tabularna izjava 19.06.2019.g., pod brojem Z-16764/19.

III. Nalaže se Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Novom Zagrebu, uspostava ranijeg zemljišnoknjižnog stanja odnosno nalaže se brisanje pravno nevaljanih uknjižbi navedenih u točki II. izreke presude, na nekretnini upisanoj kod Općinskog suda u Novom Zagrebu, Zemljišnoknjižni odjel u zk.ul. 140, k.o. Klara, k.č.br. 1163/1, koja u naravi predstavlja Zagreb, Savski Gaj IV.15 ukupne površine 377 čm, i to dvorište površine 290 čm, dvorište površine 8 čm, kuća Zagreb, Savski Gaj IV.15, površine 79 čm.

te je valjano i dostatno obrazložio razloge usvajanja tužbenog zahtjeva tužitelja.

2. U odnosu na osporavane točke IV. i VI. izreke pobijane presude tužitelj prigovara da su arbitrarne i neosnovane, a odlučivanje suda je zahvaćeno pretjeranim formalizmom.

2.1. Naime, sukladno odredbi članka 327. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18..... dalje u tekstu: ZOO) sud pazi na ništetnost po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba. Pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi, što znači da nije ograničeno nikakvim prekluzivnim ni zastarnim rokovima.

2.2. Nadalje, da bi ugovor bio valjan, prema ZOO-u moraju biti ispunjene slijedeće pretpostavke:

- (i) pravna i poslovna sposobnost subjekata (ugovaratelja),
- (ii) valjano i suglasno očitovanje njihove volje za sklapanje ugovora,
- (iii) moguća, dopuštena i određena ili bar određiva činidba,
- (iv) dopuštena osnova i pobuda,
- (v) a često i propisani oblik ugovora.

2.3. Navedene pretpostavke **uvijek moraju biti kumulativno ispunjene da bi ugovor bio pravovaljan.**

2.4. Stoga razlikovanje valjanih i nevaljanih pravnih poslova, odnosno ugovora ovisi o **točnosti i potpunosti utvrđenja postojanja propisanih zakonskih pretpostavki** što u konkretnom slučaju u o p ć e nije utvrđivano.

2.5. Tužitelj primjećuje kako dosadašnja domaća sudska praksa u pogledu predmeta spora nije jedinstvena niti ujednačena, naime, iz brojnih odluka na koje se sud poziva u obrazloženju osporavane presude je razvidno kako navedene odluke nedovoljno i/ili nepravilno (ne)razlikuju pretpostavke koje trebaju biti ispunjene da bi ugovor bio valjan i kakvi pravni učinci i posljedice nastaju za ugovaratelje ili njihove sljednike odnosno za sve druge zainteresirane osobe koje su aktivno legitimirane tražiti od suda da utvrdi ništetnost spornih pravnih poslova, u slučaju kada ništetnost pravnih poslova egistira.

3. Sam sud prvog stupnja u obrazloženju presude pravilno navodi da su **svi ugovori navedeni pod točkom IV. izreke presude pravno nevaljani** zbog čega isti ne mogu proizvoditi pravne učinke. Zbog toga tužitelj smatra da je sud trebao u cijelosti usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja. Naime, ništetni ugovori imaju takve nedostatke u onome što je bitno za sklapanje ugovora i što čini povredu javnog poretka, zbog čega takvi ugovori ne proizvode namjeravane pravne učinke niti među ugovornim stranama niti prema bilo kome drugome, koje bi proizveli da su valjani. Razlog ništetnosti očituje se u protivnosti ugovora Ustavu Republike Hrvatske i pojedinim prinudnim propisima ili moralu društva.

3.1. Pored općih i posebnih uvjeta koje propisuje sam zakon treba razlikovati i bitne sastojke konkretnog ugovora o kojima su ugovaratelji postigli suglasnost da bi takav ugovor definitivno nastao i funkcionirao, primjerice, suglasnost volja ugovornih strana u utvrđivanju obveznih odnosa proistječe iz pojma samog ugovora kod kojeg se na samom početku pojavljuju dvije volje koje se usuglašuju i nakon njihova izjavljivanja za ugovorne strane nastaju prava i obveze.

3.2. Razlozi ništetnosti ugovora su:

- (a) potpuna poslovna nesposobnost,
- (b) neke mane volje,
- (c) nemogućnost, nedopuštenost, neodređenost ili neodredivost činidbe,
- (d) nedopuštenost pobude za sklapanje ugovora,
- (e) povreda pravila o obliku ugovora,
- (f) protivnost javnom poretku, prisilnim propisima i moralu društva,
- (g) nedopušteni, odnosno nemogući uvjeti, a time i
- (h) ništetnost odredbi općih uvjeta ugovora čije razloge treba pobliže razmotriti.

3.3. U odnosu na zakonsku pretpostavku: nemogućnost, nedopuštenost, neodređenost odnosno neodredivost činidbe, sukladno odredbi članka 269. ZOO-a objekt (predmet) ugovorne obveze je činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, činidba pritom mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Činidba je inače svaka pozitivna ili negativna ljudska radnja koju je dužnik na temelju obveznog odnosa dužan ispuniti vjerovniku, pa je tako činidba u konkretnim ugovorima o kupoprodaji nekretnine- za koje tužitelj od suda traži da ih utvrdi ništetnima- izdavanje tabularne izjave.

3.4. Tabularnu izjavu je ovlašten izdati isključivo vlasnik nekretnine.

3.5. Sukladno odredbi članka 270. ZOO-a kada je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nedopuštenost činidbe egzistira ako je ona prema odredbi članka 271. ZOO-a protivna Ustavu Republike Hrvatske, zakonskim propisima ili moralu društva. Međutim, odredbe članka 322. stavka 1. ZOO-a propisuju znatno širu odgovornost i predviđaju da je čitav ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske (a ne samo

nedopuštena činidba), prisilnim propisima Republike Hrvatske ili moralu društva ništetan. Nevlasnik nije ovlašten izdati tabularnu izjavu- takva činidba je nedopuštena.

3.6. Svrha sklapanja ugovora o kupoprodaji nekretnine je prijenos prava vlasništva, stoga pozivanje na navodnu sudsku praksu po kojoj otuđenje tuđe stvari ne bi dovodilo do ništetnosti ugovora je potpuno iluzorno, naime, prodavatelj nekretnine može biti samo i isključivo vlasnik nekretnine, tabularnu izjavu je ovlašten izdati samo i isključivo vlasnik nekretnine. Navod iz obrazloženja osporavane presude da bi u slučaju prodaje tuđe nekretnine prodavatelj odgovarao za pravne nedostatke prodane stvari je do te mjere arbitraran i samovoljan i nerazumljiv, po tome proizlazi da bilo tko može prodati bilo čiju nekretninu i odgovarati samo za"pravne" nedostatke prodane stvari?! Navedeni stav je protivan jamstvima i pravima nepovredivosti prava vlasništva kao i prava na mirno uživanje vlasništva- koja tužitelju pripadaju po čl.48.st.1. Ustava RH i čl.1. Protokola broj 1 uz Konvenciju.

3.7. Slijedom navedenog tužitelj smatra da je sud na konkretan slučaj trebao primijeniti izraženo pravno shvaćanje u odluci VSRH, Rev-2106/00. od 22. 10. 2003., PSP 05-1/7, koje glasi:"Kada je ugovor ništetan jer je protivan Ustavu Republike Hrvatske, nije odlučno je li u suprotnosti s nekim prisilnim propisom." te

„Ništetnost ugovora je izvan slobodne dispozicije stranaka pa se o ništetnosti ili valjanosti nekog ugovora ne može sklopiti nagodba.“ (VSRH, Rev-1411/99. od 9. 7. 2002., Izbor 27/02-167)

Bitne povrede odredaba parničnog postupka

4. Odredbom čl. 354. Zakona o parničnom postupku određeno je da bitna povreda odredaba parničnog postupka postoji ako sud u tijeku postupka nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu zakona, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude.

4.1. Osim toga, osporavane točke IV. i VI. izreke presude imaju nedostataka zbog kojih se ne mogu ispitati, a osobito jer je izreka nerazumljiva, proturječna sama sebi i navedenim razlozima u obrazloženju presude, razlozi su nejasni i međusobno kontradiktorni, i ne navode se odlučne činjenice iz predmetnog spisa, tj. o odlučnim činjenicama nema razloga ili su oni nejasni, čime je počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a.

4.2. Sama okolnost da sud utvrđuje nevaljanost uknjižbi temeljem nepostojećeg ugovora o kupoprodaji od dana 22.01.1986.g., između I. tuženika i pravnog prednika tužitelja jer sporni ugovor nikada nije nastao, slijedom čega temeljem nepostojećeg ugovora nije mogao biti proveden knjižni upis u korist neposrednog stjecatelja, ovdje I. tuženika, a onda nisu valjane niti kasnije uknjižbe temeljem kasnijih kupoprodajnih ugovora kojima je I. tuženik Mile Čirjak svjestan da nije stekao vlasništvo temeljem krivotvorenog ugovora stoga isti nije mogao u svojstvu „prodavatelja“ dana 22.10.2018.g. sklopiti valjani Ugovor o kupoprodaji te nekretnine s trgovačkim društvom Smart dijelovi j.d.o.o., kao kupcem, navedenom pravnom poslu nedostaje nekoliko bitnih uvjeta koji moraju kumulativno biti ispunjeni da bi ugovor bio valjan, dakle, osim što je sklopljen sa nedopuštenu pobudom, isti sadrži i nemoguću i nedopuštenu činidbu- prijenos prava vlasništva sadržan u Tabularnoj izjavi nije niti moguć niti dopušten jer prenositelj prava vlasništva nije vlasnik predmetne nekretnine, stoga podržavati pravno shvaćanje prema kojem bi prodavatelj tuđe nekretnine odgovarao samo za pravne nedostatke nekretnine no da zbog toga pravni posao ne bi bio ništetan predstavlja opasnost za mogućnost ustaljivanja sudske prakse na stavovima koji su izravno protivni konvencijskim i ustavnim jamstvima nepovredivosti prava vlasništva i prava na mirno uživanje vlasništva.

4.3. Jednako tako sud treba, prilikom odlučivanja, jasno razlučiti tko to, u svakom pojedinom slučaju tko jest od suda zatražio pružanje sudske zaštite, na koga se pojedine sudske odluke mogu primjeniti, nije isto ako sudsku zaštitu traži osoba kojoj je prodavatelj - nevlasnik prodao tuđu stvar, u tom konkretnom slučaju, prodavatelj tuđe stvari u odnosu na kupca, odgovara za pravne nedostatke prodane stvari, no sud je dužan u slučaju kada sudsku zaštitu traži osoba kojoj je netko prodao-otuđio nekretninu - napraviti jasnu distinkciju, utvrditi pravne posljedice takvog čina koji moraju biti utemeljeni na zakonu i na ustavnim i konvencijskim jamstvima koje vlasnik nekretnine ima, jer, vlasništvo je nepovredivo, ako je bilo tko prodao tuđu nekretninu, tada je takav pravni posao protivan čl. 48.st.1. Ustava RH i čl.1. Protokola broj 1. uz Konvenciju, tada je sud dužan utvrditi i na konkretan slučaj primjeniti pravno shvaćanje izraženo u odluci VSRH, Rev-2106/00. od 22. 10. 2003., PSP 05-1/7, koje glasi:*"Kada je ugovor ništetan jer je protivan Ustavu Republike Hrvatske, nije odlučno je li u suprotnosti s nekim prisilnim propisom...."*

4.4. Okolnost da je nakon nepostojećeg ugovora od dana 22.01.1986.g. sklapano nekoliko ugovora o kupoprodaji, u vrlo kratkom vremenu, također potvrđuje da su sve osobe koje su sudjelovale u predmetnim kupoprodajama itekako znale da je riječ o krivotvorenom ugovoru od dana 22.01.1986.g. da je riječ o otuđenju nekretnine od nevlasnika, pa i ime navodne prodavateljice je pogrešno navedeno (Alica Radić umjesto Alice Radić)....no, obzirom nepostojeći ugovor ne proizvodi pravne učinke *ex tunc*, odnosno isti nikada nije ni nastao, ništetni su i svi kasniji ugovori kojima je nezakonito raspolagano nekretninom tužitelja.

4.5. Umjesto da utvrdi ništetnost spornih ugovora o kupoprodaji iz točke IV. izreke presude, sud je na konkretan činjenični supstrat primjenio pravna shvaćanja iz odluka koje nisu istovjetne predmetu spora, jer, tužitelj nije stranka spornih kupoprodajnih ugovora, njega se ne tiče po kojoj će osnovi odgovarati tuženici međusobno zbog sklapanja pravno nevljanih pravnih poslova- niti je to predmet ovog konkretnog tužbenog zahtjeva, stoga sudska praksa na koju se sud u obrazloženju osporavane presude poziva- nije primijenjiva na konkretan predmet.

4.6. Stoga je osporavana presuda u odnosu na pobijane točke izreke presude, zahvaćena apsolutnom bitnim povredama odredaba parničnoga postupka jer je nerazumljiva i kontradiktorna sama sebi i razlozima koji su navedeni u obrazloženju, i ima nedostataka zbog kojih se ne da ispitati.

Povreda pogrešno odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

5. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je utvrđenje nepostojećim Kupoprodajnog ugovora od dana 22.01.1986.g. između Milana Prekrat i Radić Alice kao prodavaoca i Mile Čirjak kao kupca, jer sporni ugovor nikada nije potpisan od strane Alice Radić (ne Alice Radić, koja se nikada nije predstavljala u pravnom prometu "Alica" Radić), stoga isti nikada nije nastao te ne proizvodi pravne učinke.

5.1. Obzirom da nitko ni na koga ne može prenijeti više prava od onih koje ima, svi kasnije sklopljeni ugovori su ništetni jer su protivni ustavnim i konvencijskim jamstvima koje vlasnik nekretnine ima, jer, vlasništvo je nepovredivo, ako je bilo tko prodao tuđu nekretninu, tada je takav pravni posao protivan čl. 48.st.1. Ustava RH i čl.1. Protokola broj 1. uz Konvenciju, tada je sud dužan utvrditi i na konkretan slučaj primjeniti pravno shvaćanje izraženo u odluci VSRH, Rev-2106/00. od 22. 10. 2003., PSP 05-1/7, koje glasi:*"Kada je ugovor ništetan jer je protivan Ustavu Republike Hrvatske, nije odlučno je li u suprotnosti s nekim prisilnim propisom...."*

5.1. Obzirom je sud prvog stupnja propustio utvrditi ništetnim sporne ugovore koji su predmet zahtjeva tužitelja u točki IV. izreke pobijane presude, a u obrazloženju sam sud utvrđuje da navedeni ugovori zbog svoje nevaljanosti ne proizvode pravne učinke, to je sud počinio povredu nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja obzirom navedene povrede nije uopće utvrđivao.

5.2. Osporenom odlukom sud prvoga stupnja je tužitelju povrijedio pravo na mirno uživanje vlasništva kao najvišu vrednotu ustavnog poretka Republike Hrvatske i time se ogriješio o odredbu članka 20. Ustava RH koja određuje da onaj tko se ogriješi o odredbe Ustava RH o temeljnim slobodama i pravima čovjeka i građanina, osobno je odgovoran i ne može se opravdati višim nalogom.

5.3. Osporenom odlukom sud nije dao dovoljno jasne i adekvatno obrazložene razloge, uslijed kojeg konfuznog i izrazito nedosljednog obrazloženja tužitelju uopće nije jasno iz kojeg razloga sud nije utvrdio ništetnost ugovora navedenih u točki IV. izreke presude.

5.4. U odnosu na točku VI. izreke presude sud je povrijedio tužitelju pravo na sud i pristup sudu i pravo na pošteno suđenje zajamčeno odredbama međunarodnih ugovora kojih je RH potpisnica, prije svega Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda i Protokola uz konvenciju, kojih su se sva državna tijela, posebno sudovi, dužni pridržavati i primjenjivati ih prije Ustava RH te svih drugih pozitivnih propisa, uključujući odredaba Zakona o parničnom postupku jer mu je nametnuo prekomjeran teret snošenja parničnih troškova u sporu koji je tužitelj radi zaštite svojih prava i pravnih interesa morao pokrenuti, tužitelj je bio prisiljen ustati s tužbom, a tuženici su tijekom čitavog postupka kontinuirano osporavali tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, slijedom čega je sud trebao tužitelju dosuditi sve zatražene parnične troškove.

6. Naime, tužitelj naglašava kako Europski sud prilikom izvršavanja europskog nadzora koji mu je stavljen u nadležnost, ne može ostati pasivan kad se tumačenje pravnog akta od nacionalnog suda, bio on oporučna volja, privatni ugovor, javna isprava, zakonska odredba ili administrativna praksa, pokazuje nerazumnim, samovoljnim ili izrazito nedosljednim sa zabranom diskriminacije ustanovljenom člankom 14. i puno šire s načelima na kojima se temelji Konvencija.

6.1. Dakle, slijedom toga, pravilo da nije nadležan za nadzor nad tumačenjem domaćeg prava koje su dali domaći sudovi, NE VRIJEDI onda kada Europski sud utvrdi da su ocjene domaćih sudova o činjenicama ili domaćem pravu bile:

- očito nerazumne (manifestly unreasonable),
- samovoljne (arbitrary), ili
- izrazito nedosljedne (blatantly inconsistent) s temeljnim načelima Konvecije.

6.2. “Sud ponavlja da je na prvom mjestu na nacionalnim vlastima, osobito sudovima, da interpretiraju domaće pravo i da neće zamijeniti svojom vlastitom interpretacijom njihovu- **ako ne postoji arbitrarnost.**”

6.3. Uz arbitrarnost, koja je u središtu europskog nadzora, vrlo se često vezuje i “očita nerazumnost sudskih odluka” To je stajalište veliko vijeće potvrdilo u presudi *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugala (2007)*..... “...Sud ponavlja....njegova je uloga više osigurati da odluke tih sudova nisu nagrižene arbitrarnošću ili na drugi način nisu očito nerazumne. To je osobito istinito onda kad...slučaj iznese na vidjelo složena pitanja interpretacije domaćeg prava...Sud ponavlja svoju ustaljenu praksu da je, sukladno članku 19. Konvencije, njegova dužnost osigurati pridržavanje obveza koje su prihvatile stranke ugovornice Konvencije. Konkretnije,

nije njegova funkcija baviti se pogreškama o činjenicama ili pravu koje je navodno napravio domaći sud, osim ako i u mjeri u kojoj one mogu povrijediti prava i slobode zaštićene Konvencijom..."

6.4. U konkretnom predmetu sud je tužitelju očigledno uskratio pravo na pošteno suđenje obzirom mu nije osigurao pravo na sud i pristup sudu, dok je svojim arbitrarnim i nedostatno obrazloženom odlukom u pogledu dijela zahtjeva tužitelja kojeg je odbio u točkama IV. i VI. izreke presude povrijedio tužitelju temeljna prava koja mu kao stranci pripadaju u konkretnom postupku, kojim postupanjem je izravno povrijedio prava i slobode zaštićene čl. 6. st. 1. te čl. 13. Konvencije, koje su u svojoj ukupnosti dovele do povrede prava na mirno uživanje vlasništva.

6.5. Tužitelj stoga prigovara arbitrarnom postupanju suda u ovom konkretnom slučaju obzirom isti nije istinski i stvarno ispitao sve pravno odlučne činjenice o kojima ovisi ocjena osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, a o čemu u konačnici ovisi poštenost cjelokupnog provedenog parničnog postupka u odnosu na tužitelja, slijedom čega je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje te je na tako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo – sud u konkretnom slučaju uopće nije utvrđivao činjenice važne za utvrđenje ništetnosti ugovora, niti su o takvim činjenicama navedeni dostatni razlozi, stoga je evidentno da je takvo obrazloženje osporavane odluke u cijelosti arbitrarno.

6.6. Stoga je osporavana odluka u odnosu na pobijani dio izrazito samovoljna i arbitrarna, nedosljedna spisu priležecim i provedenim dokazima pred sudom prvog stupnja, protivna odredbi čl. 6. stavak 1. Konvencije u svezi s čl. 29.st.1. Ustava RH u odnosu na postupovna jamstva koja su strankama na raspolaganju u građanskom postupku, a čija svrha je, prije svega, osigurati interese stranaka i pravilno djelovanje pravosudnog sustava (*Nideröst- Huber protiv Švicarske*, stavak 30.), stranke u sporu moraju moći izložiti svoj predmet s potrebnom učinkovitošću (*H. protiv Belgije*, stavak 53.), tužitelju navedeno nije omogućeno jer nije mogao djelotvorno utjecati na odluku suda, iako iz dokazne građe spisa predmeta proizlazi kako je sud odmah nakon primitka tužbe mogao donijeti odluku koju je donio slijedom čega je tužitelj doveden u situaciju da je preko 7 godina trpi na čekanju ishoda odluke suda u sporu koji je pokrenuo jer su mu tuženici otuđili nekretninu koju je stekao nasljeđivanjem iza svojih predaka.

Pogrešna primjena materijalnog prava

7. Sud je u osporavanoj odluci propustio uzeti u obzir pravno relevantne činjenice od kojih zavisi pravilna primjena materijalnog prava te je posljedično potpuno pogrešno primijenio materijalno pravo, obzirom sud uopće nije primijenio odredbu materijalnog prava koju je trebao primijeniti, niti je odredbe koje jest primijenio pravilno primijenio, sukladno odredbi čl. 356. ZPP-a.

7.1. Tužitelj smatra kako je Naslovni sud potpuno pogrešno interpretirao, a onda i primijenio odredbu čl. 327.st.1. Zakona o obveznim odnosima, koja propisuje: „... *Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba*...“.....Obzirom ništetnost ugovora nastupa u trenutku sklapanja takvog ugovora slijedom čega se smatra da isti nikada nije niti nastao odnosno ne proizvodi pravne učinke od trenutka sklapanja.

7.2. Iako sud prvog stupnja nije proveo dokazni postupak, tužitelj smatra da je do sada dokazao kako u konkretnom slučaju a jednako tako i u domaćoj sudskoj praksi i teoriji, postojanje više uzastopnih kupoprodaja u vrlo kratkom razdoblju nakon sklapanja nepostojećeg ili ništetnog ugovora predstavlja snažnu indiciju za nepoštenje (*mala fides*) stjecatelja.

7.3. U pogledu standarda dužne pažnje stjecatelja nekretnine u slučaju više uzastopnih kupoprodaja u vrlo kratkom razdoblju nakon sklapanja nepostojećeg ili ništetnog ugovora, poštenje (dobra vjera) podrazumijeva da je kupac dužan provjeriti ne samo trenutni upis u zemljišnoj knjizi, već i sve okolnosti konkretnog stjecanja, pogotovo onda kada su sumnjive, a u konkretnom slučaju su i više nego sumnjive.

7.4. Kada se ista nekretnina preprodaje više puta u kratkom roku, sudska praksa zauzima stav da je cilj takvih preprodaja "čišćenje" vlasništva i onemogućavanje povrata nekretnine pravom vlasniku. Ovo stoga što bi prodaja nekretnine koja uslijedi odmah nakon upisa prvog "kupca" u zemljišne knjige trebala pobuditi sumnju kod svakog prosječno pažljivog stjecatelja.

7.5. Načelo povjerenja u zemljišne knjige štiti treću osobu samo ako je ona bila **potpuno savjesna**. Tužitelj tvrdi da su svi kupci u nizu i I. tuženik, i raniji II. tuženik, kao i trenutni II. i III. tuženici znali ili su s obzirom na sve okolnosti konkretnih kupoprodaja morali znati i posumnjati da je prvi ugovor nepostojeći, stoga svi tuženici gube pravo na pravnu zaštitu jer situacije u kojima se nekretnina preprodaje više puta u kratkom roku nakon nepostojećeg ili ništetnog ugovora tretiraju se kao indikator **nedostatka dobre vjere** (nepoštenja) stjecatelja.

8. Osim što je predmetna nekretnina "preprodana" više puta u kratkom roku, indikativna je i cijena navedena u spornim kupoprodajnim ugovorima, pa tako kod prvog, nepostojećeg ugovora od dana 22.01.1986.g. za koji je utvrđeno da nikada nije sklopljen je navedena cijena od 25.000 dinara, jednostavnom provjerom i preračunavanjem, ako se uzmu u obzir dostupni on line podaci, da je srednji tečaj na dan 22.01.1986. 1 njemačka marka (DEM) iznosila je otprilike 309,18 jugoslavenskih dinara, na dan 22.01.1986. 25.000 jugoslavenskih dinara (YUD) vrijedilo je približno **80,86 tadašnjih njemačkih maraka (DEM)**, što bi u današnjoj fiksnoj protuvrijednosti iznosilo oko **41,34 EUR**. Izračun se temelji na povijesnim podacima Narodne banke Jugoslavije.

8.1. Potom Mile Čirjak "prodaje" predmetnu nekretninu dana 22.10.2018.g. za iznos od 25.000,00 EUR, treći put je prodana 14.02.2019.g. za iznos od 440.000,00 kuna ?!, a četvrti put za 70.000,00 EUR dana 19.06.2019.g., što naravno nije niti približno blizu stvarne tržišne vrijednosti predmetne nekretnine, slijedom čega su svi kasniji stjecatelji znali i morali znati da spornu nekretninu stječu, u najmanju ruku pod sumnjivim okolnostima, odnosno znali su da istu kupuju od neovlasnika.

8.2. Tužitelj nadalje ukazuje kako Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojim odlukama redovito ističe da se poštenje ne može temeljiti isključivo na uvidu u trenutačni list B -vlasnički list, već stjecatelj mora pokazati **dužnu pažnju** ako okolnosti upućuju na nepravilnosti.

8.3. Da je tomu tako potvrđuju slijedeće odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske

- **Rev-x 1157/14 (26. siječnja 2016.)** u bitnome potvrđuje da je ugovor sklopljen od strane neovlaštene osobe (bez privole vlasnika) **nepostojeći ugovor**, a ne samo ništetan, to bitno utječe na nemogućnost prijenosa vlasništva na daljnje stjecatelje
- **Rev-189/2004 (8. prosinca 2004.):** Vrhovni sud RH naglašava da vlasništvo prednika predstavlja nužnu pretpostavku za derivatno stjecanje. Ako prednik nije bio vlasnik (zbog nepostojećeg ugovora), daljnji stjecatelj ne može valjano steći pravo vlasništva
- **Rev-x 753/17-2 (20. rujna 2017.):** Vrhovni sud RH u bitnome razmatra situaciju kada su u odnosu dva sudionika od kojih je jedan "treća osoba" koja se poziva na načelo povjerenja, ali naglašava da ta zaštita otpada ako je stjecatelj bio nepošten.
- **Rev-2508/2019-2 (10. srpnja 2024.):** u bitnome se bavi zaštitom povjerenja u zemljišne knjige i granicama poštenja stjecatelja u složenim vlasničkopравnim odnosima.

9. Ustavni sud RH u svim svojim odlukama prije svega štiti pravo vlasništva iz čl. 48. Ustava, odnosno čl.1. Protokola broj 1. uz Konvenciju, kontrolirajući jesu li redovni sudovi pravilno procijenili poštenje stjecatelja, pa tako se iz odluka Ustavnog suda RH u bitnome može zaključiti kako pozivanje na načelo povjerenja u zemljišnu knjigu ne može služiti kao sredstvo za legalizaciju nezakonitih radnji, a konkretnom slučaju se upravo prigovori III. tuženika jednako kao i II. tuženika temelje na navodnom poštenju, ne bi li primjenom navedenog načela pokušali legalizirati svoje nezakonite radnje, što je sud u svakom slučaju dužan spriječiti.

9.1. Navedeno potvrđuju stavovi Ustavnog suda RH zauzeti u slijedećim odlukama:

- **U-III-5239/2013 (03. lipnja 2016.):** ključna odluka kojom je Ustavni sud RH utvrdio da načelo povjerenja u zemljišne knjige ne može služiti kao sredstvo za **legalizaciju nezakonitih radnji**. Ako je iz niza kupoprodaja vidljivo da se radi o pokušaju izigravanja pravog vlasnika, daljnji stjecatelji ne uživaju pravo na pravnu i ustavnu zaštitu.
- **U-III-661/99 (13. ožujka 2000.):** temeljna odluka o zaštiti prava vlasništva koja je postavila standarde za postupanje sudova u slučajevima kada se vlasništvo pokušava oduzeti na temelju formalno ispravnih, ali materijalno nevaljanih upisa.

9.2. Tužitelj nadalje ukazuje kako u odnosu na kasnije raspoložbe, a budući da prodavatelj iz nepostojećeg ugovora nikada nije valjano prenio vlasništvo na kupca, taj "kupac" je zapravo **nevlasnik**. Prema pravnom pravilu *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet* (nitko ne može na drugoga prenijeti više prava nego što sam ima), kupac iz nepostojećeg ugovora ne može valjano raspolagati nekretninom ili stvari u korist treće osobe.

9.3. Ustavni sud RH je u svojoj odluci broj: U-III-1052/2007 od 4. svibnja 2011. objavljenoj u »Narodnim novinama« broj 55/11. (točka 5.3.) istaknuo da stalna praksa Europskog suda za ljudska prava tumači pravo na djelotvorno pravno sredstvo tako da (propisana) primjenjivana ograničenja ne smiju spriječiti niti umanjiti pravo na djelotvorno pravno sredstvo koje pripada podnositelju na takav način ili do takve mjere da bi sama bit toga prava bila umanjena ili oslabljena (presuda od 19. lipnja 2001. u predmetu Kreuz protiv Poljske, § 54.; presuda od 23. studenoga 1993. u predmetu Poitrimol protiv Francuske, § 35-38.; presuda od 14. prosinca 1999. u predmetu Khalfaoui protiv Francuske, § 42-54.; presuda od 15. veljače 2000. u predmetu Garcia Manibardo protiv Španjolske, § 44-45.; presuda od 6. prosinca 2001. u predmetu Yagtzilar i drugi protiv Grčke, § 23.).

9.4. Zakonodavac doduše, opravdano može postupovnim odredbama ograničiti pravo na djelotvorno pravno sredstvo u interesu učinkovitog pravosuđa, ali propust valjane primjene takvih odredbi značit će uvijek povredu prava na djelotvorno pravno sredstvo kada predstavlja proizvoljno tumačenje mjerodavnog (postupovnog) prava (presuda od 12. srpnja 2001. u predmetu Prince Hans-Adam of Lichtenstein protiv Njemačke, § 69.) ili kada podnositelju pravnog sredstva nameće nerazmjerno ograničenje njegovog prava (presuda od 21. rujna 2004. u predmetu Zwiazek Nauczycielstwa Polskiego protiv Poljske, § 38.; presuda od 31. srpnja 2001. u predmetu Mortier protiv Francuske, § 36-39.). O potonjemu je riječ upravo u slučaju kada sud odredbe o dopuštenosti primjenjuje »na previše formalistički način« (presuda od 28. listopada 2003. u predmetu Stone Court Shipping Co. protiv Španjolske, § 36-43.; presuda od 20. travnja 2004. u predmetu Bulena protiv Češke, § 35.; presuda od 25. svibnja 2004. u predmetu Kadlec i dr. protiv Češke, § 26-30.; presuda od 27. svibnja 2004. u predmetu Boulougouras protiv Grčke, § 26-27.).

9.5. Tužitelj ukazuje kako je glavni cilj višestrukih kupoprodaja - pokušaj stvaranja privida **poštenog trećeg stjecatelja**. Cilj je prekinuti izravnu vezu s prvim, nepostojećim ili ništetnim ugovorom, kako bi se zadnji kupac mogao pozvati na načelo **povjerenja u zemljišne knjige**.

10. Nadalje, tužitelj je u samoj tužbi naveo i uz tužbu priložio slijedeće isprave:

-dopis Grada Zagreba, Gradskog ureda za opću upravu, Odjel za uredsko poslovanje, Klasa: 037-02/19-001/1112, Ur.br.: 251-07-02/202-18-2 od dana 19.03.2019.g., iz kojeg proizlazi:

...."Na Vaš zahtjev da Vam se iz pismohrane PU Centar izda preslika kupoprodajnog ugovora sklopljenog 1986.g. između Milana Prekrata i dr. i Mile Čirjaka za nekretninu, kuću u Savskom Gaju 4.put br. 19, izvješćujemo Vas da uvidom u registre upisanika knjiga upravnog postupka za navedeno razdoblje, tražena dokumentacija NIJE pronađena, te stoga ne možemo udovojiti Vašem zahtjevu"..... te

- potvrdu Grada Zagreba, Gradskog ureda za opću upravu, Odjel za uredsko poslovanje, Odsjek za poslove pismohrane Klasa: 037-02/2019-01/1273, Ur.br.: 251-07-02/202-19-2 od dana 21.03.2019.g., iz kojeg proizlazi:

..." U svezi sa Vašim zahtjevom od 20.03.2019.g. obavještavamo Vas da u rgoztru upisnika za 1986.g. Područnog ureda Novi Zagreb, predmetni kupoprodajni ugovor nije evidentiran"....

stoga isprave koje je Naslovni sud naknadno pribavio za potrebe ovog konkretnog postupka dodatno potvrđuju navode tužitelja da je I. tuženik Mile Čirjak očito krivotvorio potpise na spornom kupoprodajnom ugovoru, krivotvorio je potvrdu da sporni ugovor"Na temelju čl.8.toč.2.pravni posao iz ovog ugovora ne položi plaćanju poreza na promet nekretnina od dana 23.01.1986.g....." jer je to očita neistina, krivotvorio je potvrdu od dana 22.01.1986.g. da su potpisi prodavatelja ovjereni na tada nadležnoj Općini Centar - jer predmetni kupoprodajni ugovor nikada nije sklopljen.

11. Sve naprijed navedeno potvrđuje navode tužitelja da je sud uz tužbu podnesenu 2019.g. imao dovoljno dokaza usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja, umjesto toga mu je produljio agoniju za daljnjih 7 godina a da sud nikakve personalne dokaze nije provodio nego je odluku donio temeljem stanja spisa i priležće dokumentacije koju je tužitelj uz tužbu priložio slijedom čega su sve radnje koje je tužitelj bio dužan očito nužno poduzimati, sud bio dužan usvojiti kao osnovane te tužitelju dosudski zatraženi parnilni trošak u cijelosti.

11.1. Naime, I. tuženik Mile Čirjak je očito pogriješio pri svom krivotvorenju jer nije niti znao kako se zapravo zove pokojna ujna tužitelja, slijedom čega je sporni kupoprodajni ugovor od dana 22.01.1986.g. očito krivotvoren obzirom isti nikada nije sklopila Alice Radić, niti ga je potpisala, naime na istome ugovoru se pogrešno navodi da bi prodavatelj bila „Alica Radić“, iako se ista u pravnom prometu nikada nije koristila imenom „Alica“ već isključivo svojim pravim i jedinim imenom „Alice“, pri čemu je također u spornom ugovoru kao adresa sada pok. Alice Radić naveden Savski Gaj IV. put br.19, na kojoj adresi ista nikad nije prebivala, nego na adresi Zagreb, Savski Gaj IV.put br.15.

11.2. Da je tomu tako tužitelj je priložio spisu predmeta Izvod iz matične knjige vjenčanih za godinu 1978.g. iz kojeg proizlazi da je brak sa Stjepanom Radić sklopila ALICE Kolibaš Štokan, rođena 18.10.1950.g. u Zagrebu, nadalje spisu predmeta prileži Rješenje Grada Zagreb, Zavoda za katastar i geodetske poslove grada Zagreba, od dana 13.07.1990.g. proizlazi da je u PL 185, k.o. Klara upisana Radić Josipa ALICE r. Kolibaš- Štokan sa adresom Novi Zagreb, Savski Gaj IV put 15, spisu predmeta prileži potvrda o osobnom identifikacijskom broju, datum izdavanja 02.01.2009.g. iz kojeg proizlazi da je OIB osobi ALICE Radić, godina rođenja 1950, dodijeljen: 79166251804, nadalje iz prijedloga koji prileži spisu predmeta a koji je Alice Radić osobno potpisala proizlazi njezin nesporni potpis, temeljem kojega se i odokativnom metodom može nedvojbeno utvrditi da ista sasvim sigurno nije potpisala sporni Kupoprodajni ugovor od dana 22.01.1986.g., iz potvrde o kremaciji od dana 24.02.2010.g. proizlazi da se pokojnica zove

ALICE Radić, iz rješenja Zemljišnoknjižnog odjela Naslovnoga suda od dana 02.11.2016.g. nedvojbeno proizlazi da je predlagatelj u predmetu posl.br. Z-13499/08 ALICE Radić. Ista je osobno potpisala prijedlog u naprijed navedenom predmetu iz kojeg se čak i odokativnom metodom može nedvojbeno utvrditi da Alice Radić nije skriptor potpisa na spornom kupoprodajnom ugovoru navodno od dana 22.01.1986.g.

11.3. Okolnost da je I.tuženik Mile Čirjak **tek dana 15.10.2018.g.** podnio prijedlog za uknjižbu prava vlasništva sporne nekretnine, Zemljišno-knjižnom odjelu Naslovnoga suda i to temeljem spornog kupoprodajnog ugovora od dana 22.01.1986.g. i uvjerenja o prebivalištu MUP-a, PU Zagrebačka, od dana 01.10.2018.g., a koji prijedlog je pred Zemljišnoknjižnim odjelom Naslovnoga suda zaprimljen pod posl.br. Z-20459/18, dakle nakon smrti sada pok. Alice Radić ali i njezina supruga sada pok. Stjepana Radić, obzirom je znao i morao znati da nikada sa Alice Radić nije sklopio nikakav kupoprodajni ugovor te da bi za slučaj da je za života supružnika Radić podnio navedeni prijedlog kazneno odgovarao zbog krivotvorenja potpisa Alice Radić. Sporni ugovor od dana 22.01.1986.g. je sasvim sigurno produkt kaznenog djela krivotvorenja potpisa prodavatelja no radi se o protupravnom otimanju / krađi/ imovine koju je naslijeđivanjem stekao tužitelj iza njegovih pokojnih ujaka i ujne.

11.4. Nadalje je iznimno indikativno da je svega sedam dana nakon podnošenja prijedloga za uknjižbu (15.10.2018.g.) spornog kupoprodajnog ugovora od dana 22.01.1986.g., I.tuženik je u svojstvu „prodavatelja“ dana 22.10.2018.g. sklopio Ugovor o kupoprodaji nekretnine sa trgovačkim društvom Smart dijelovi j.d.o.o., Zagreb, Mrkšina ulica 13 F, OIB: 27422224751, kao kupcem, kojim ugovorom je navodno prodao predmetnu nekretninu za kupoprodajnu cijenu od 25.000,00 EUR-a, a koji ugovor je ovjeren od strane vršitelja dužnosti javnog bilježnika Jasminke Vrba iz Zagreba, Ivana Šibla 13, posl.br. OV-14537/18, od dana 22.10.2018.g., nakon čega je dana 26.10.2018.g. uknjiženo pravo vlasništva predmetne nekretnine u korist kupca Smart dijelovi j.d.o.o., pod posl.br. Z-21449/18, a navedena kupoprodajna cijena ne predstavlja niti petinu vrijednosti predmetne nekretnine, a navedeni ugovor je ništetan obzirom I.tuženik Mile Čirjak nije mogao prenijeti pravo vlasništva ni na koga jer navedeno pravo nikada nije valjano i zakonito stekao.

12. Sve navedeno potvrđuje osnovanost navoda tužitelja da je nekretninom tužitelja protuzakonito raspolagano, da su svi tuženici znali i morali posumnjati da je tomu tako potvrđuje navodna cijena koju su platili nevlasnicima predmetne nekretnine.

12.1. Predmetna nekretnina pripada tužitelju, ista je njegovo obiteljsko naslijeđe a bio je suočen sa izrazito drskim postupcima osoba koje su prekupci njegove nekretnine **i koje je tužitelj upozorio da se radi o nezakonitim radnjama** jer su svi u tužbi opisani prijenosi prava vlasništva predmetne nekretnine, sa I. tuženika na sve ostale tuženike, temeljem nepostojećeg ugovora, rezultirali su povredom prava vlasništva tužitelja zajamčenog odredbom članka 48.st.1. Ustava RH, članka 50. Ustava RH, kao i članka 1.Protokola broj 1. uz Konvenciju, kojima se jamči nepovredivost prava vlasništva.

12.2. Slijedom navedenog tužitelj smatra da mu je površnim pravnim pristupom suda prvog stupnja u konkretnom slučaju, povrijeđeno pravo na sud i pravo na pristup sudu kao i pravo na jednakost oružja, koja načela predstavljaju temeljne i sastavne odrednice poštenog i pravičnog suđenja.

12.3. Stajalište je Ustavnog suda Republike Hrvatske (*Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj U-III-6070/2010 od 30. lipnja 2011.g.*) da je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li stupanj tog pristupa sudu dostatan da stranci osigura »pravo na sud« sa stajališta načela vladavine prava u demokratskom društvu, te je utvrđeno da je, u konkretnom slučaju, došlo do povrede prava na pristup sudu.

12.4. Tužitelj također napominje da odredba čl. 29. st. 1. Ustava osigurava svakome pravo da od suda zatraži i dobije djelotvornu sudsku zaštitu u vezi sa svojim pravima ili obvezama. Dakle, riječ je o **“pravu na sud”**, kojem je važan aspekt i pravo na pristup sudu.

12.5. Sud prvog stupnja je bio dužan osigurati **“pravilno upravljanje pravdom”**, osobito pravnom sigurnošću, što nije učinio donošenjem osporavane odluke kojom je djelomično odbio tužbeni zahtjev tužitelja, a sve zbog površnog pravnog pristupa suda prvoga stupnja u konkretnom parničnom predmetu, koji mu je povrijedio pravo na sud i pravo na pristup sudu te mu jednako tako povrijeđeno pravo na jednakost oružja, koja načela i prava predstavljaju temeljne i sastavne odrednice poštenog i pravičnog suđenja.

13. Tužitelj prigovara nadalje da sud nije postupao u skladu sa svojim pozitivnim obvezama.

13.1. Sudovi su prije svega dužni izravno primjenjivati Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, a sve sukladno Ustavu Republike Hrvatske, kao i Zakonu o sudovima.¹

13.2. Ne samo da su sudovi obvezni primjenjivati Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, već ih obvezuje i praksa Europskog suda za ljudska prava koja je, kao i Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda dio unutarnjeg pravnog poretka Republike Hrvatske. Jednom kada Europski sud protumači neku odredbu europskog prava, takva interpretacija obvezuje i izvan pojedinačnog spora, a ujedno djeluje i retroaktivno jer objašnjava značenje norme od trenutka nastanka. Dakle interpretacija Europskog suda ima učinke *erga omnes*.

13.3. Također treba naglasiti da su nacionalni sudovi ujedno i „europski sudovi“ i stoga odgovornost primjene europskog prava leži prvenstveno na njima, a uloga Europskog suda je ujednačavanje sudske prakse i razvoj prava Europske unije. Stoga je nacionalni sud dužan primjenjivati europsko pravo, bez obzira šalje li prethodno pitanje Europskom sudu ili ne.

13.4. Arbitrarnost (samovolja, proizvoljnost) čest je razlog zbog kojeg Europski sud odstupa od općeg pravila nemiješanja u tumačenje i primjenu domaćeg prava država stranaka. Opći je zahtjev naime, da tumačenje i primjena domaćeg prava od nadležnih domaćih tijela moraju biti *“oslobođeni samovolje”* (free of arbitrariness). U slučaju *Van Kück protiv Njemačke* Europski sud ponavlja stajalište o svojoj suzdržanosti kad je riječ o interpretaciji domaćeg prava država stranaka sve dok nije riječ o arbitrarnom postupanju domaćih vlasti tužene države.

13.5. Europski sud je u svojoj bogatoj praksi razvio „test razmjernosti“ koji traži vaganje općih interesa zajednice i legitimnih interesa države, s jedne strane, i zaštite prava i interesa pojedinca, s druge strane, u tom testu teret dokazivanja je u pravilu na tuženoj državi, a ne na podnositelju zahtjeva.

14. U konkretnom slučaju tužitelj prigovara kako nije imao osigurani poštenu postupak i prigovara duljini trajanja konkretnog postupka.

¹ Tamara Bogdanović, dipl. iur., viša sudska savjetnica Upravnog suda Republike Hrvatske, u stručnom članku ZAŠTITA PRAVA VLASNIŠTVA IZ ČLANKA 1. PROTOKOLA 1. EUROPSKE KONVENCIJE U PRAKSI UPRAVNOG SUDA REPUBLIKE HRVATSKE od 30. studenog 2010.g. navodi: *“Time su sudovi i nadalje obvezni izravno primjenjivati Konvenciju i njoj pripadajuće Protokole, u skladu sa ratifikacijskom izjavom Republike Hrvatske.”* Stručni rad je preuzet sa web stranice: https://www.google.hr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=4&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwiSqsHWp_LJAhuBYg8KHfTYA5MQFggsMAM&url=http%3A%2F%2Fhrca.hr%2Ffile%2F122307&usq=AFQjCNEbmbORq5Uy3uhNnYhY1Gz_R79txQ&sig2=fpliStE7n2AqBxcQ3OiFgg.

14.1. Pozivajući se na ranije navedena opća načela prava, ustavno načelo razmjernosti, jednakosti i pravde, praksu Europskog suda, pozitivne zakonske odredbe te obvezu sudova da sude ne samo na temelju zakona, već i dužnost šticejenja pravnog poretka utvrđenog zakonom, Ustavom i međunarodnim ugovorima, tužitelj tvrdi da je sud u konkretnom slučaju postupao arbitrarno i na štetu tužitelja te protivno svojoj pravno zaštitnoj ulozi.

14.2. Imajući u vidu sve navedeno tužitelj smatra kako mu je uskraćeno pravo na pošteno suđenje u dijelu koji se odnosi na pravo na obrazloženu odluku.

14.3. Sva prava koja izviru iz odredbe čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, dijele se na ona koja su u istoj odredbi izrijekom navedena, i na ona koja u njoj nisu izrijekom spomenuta, ali su implicitno sadržana ili su im inherentna, pa ih Europski sud izvodi iz članka 6. Konvencije u svojoj praksi (tzv. implicirana prava). U implicirana prava spada između ostalog i **pravo na obrazloženu odluku**².

14.4. Stajalište je teoretičara da obveza obrazlaganja odluke i pažljivog ispitivanja navoda stranke imaju osobitu važnost, zato što to predstavlja potvrdu časti i dostojanstva subjekata o čijim se pravima i obvezama odlučuje.³

14.5. U konkretnom slučaju sud je samo naočigled, obrazložio svoju odluku. Suštinski, sud nije na jasan, konkretan, precizan, svima razumljiv način dao jasnu argumentaciju za utvrđeno činjenično stanje i primijenjeno materijalno pravo u odnosu na odbijajući dio osporene odluke.

15. Naime, obrazloženje prvostupanjske odluke, u odnosu na odbijajući dio osporene odluke, sastoji od svega par rečenica u kojima sud ne obrazlaže takav svoj stav, koji nije na adekvatan i razumljiv način obrazložio.

15.1. Pravo na pošteno suđenje ne iscrpljuje se samo u formalnim radnjama koje su stranke poduzimale odnosno imale mogućnost poduzimati tijekom postupka. Jedan od sastavnih dijelova poštenog suđenja je i pravo na obrazloženu odluku lišenu svake samovolje suda.

15.2. U konkretnom slučaju tužitelj nije niti dobio to pravo niti tu mogućnost – nije mu dakle niti formalno bilo omogućeno da svoj slučaj u cijelosti predstavi sudu, a tako eklatantno kršenje prava tužitelja zajamčenih Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, Ustava RH, kao i Zakonom o parničnom postupku.

15.3. Ovo osobito stoga jer prilikom donošenja sporne odluke nije imao u vidu ostvarenje ustavnih prava i načela, a također je postupio protivno svojoj obvezi iz članaka 141. i 145. Ustava Republike Hrvatske, te protivno pozitivnim obvezama preuzetim pristupanjem Europskoj uniji u dijelu koji se tiče interpretacije i primjene prava Europskog suda, odnosno primjene njegove dosadašnje prakse.

15.4. S tim u svezi tužitelj naglašava kako je Europski sud za ljudska prava u Strasbourgu zauzeo načelno pravno stajalište o „pravu na dobivanje sudske odluke“ kao inherentnom dijelu prava na pristup sudu, a koje stajalište je sadržano u presudi: *Multiplex protiv Hrvatske (2003)*, iz koje presude se relevantni dijelovi citiraju na način kako slijedi:

²Dio teoretičara (npr. Matko Pajčić.) smatra da su u okviru prava na pravično suđenje opći elementi pojma pravičnog postupka, zajednički za stranke u svim sudskim postupcima: a) načelo kontradiktornosti, tj. pravo stranaka da budu nazočne radnjama u postupku te saslušane prije donošenja odluke, b) načelo jednakosti oružja (principle of equality of arms), c) pravo na obrazloženu odluku (right to a reasoned judgement).

³A. Uzelac: Pravo na pošteno suđenje: opći i građanskopravni aspekti čl. 6. st. 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

„43. Sud primjećuje da je tvrtka podnositeljica zahtjeva u ovom predmetu imala mogućnost pokrenuti pravni postupak; iskoristila je tu mogućnost tako što je tužila državu pred Općinskim sudom u Zagrebu, za naknadu štete zbog oduzetog vozila.

15.5. To samo po sebi ne zadovoljava sve zahtjeve iz članka 6. stavka 1. Treba još utvrditi da je stupanj pristupa, koji je dopušten prema nacionalnom zakonodavstvu, bio dovoljan da osigura pojedinčevu „pravo na sud“, uzimajući u obzir vladavinu prava u demokratskom društvu...Sud podsjeća da je namjera Konvencije jamčiti prava koja nisu teorijska ili prividna (illusory), nego prava koja su provediva u praksi (practical) i djelotvorna...

15.6. S tim u svezi Sud ponavlja da članak 6. stavak 1. Konvencije jamči pravo na pristup sudu radi odluke u građanskim sporovima. Sud smatra da to pravo na pristup sudu ne uključuje samo pravo pokrenuti postupak, nego i pravo dobiti „odluku“ o sporu od suda. Bilo bi iluzorno kad bi domaći pravni sustav države ugovornice pojedincu dopuštao podnošenje tužbe pred sudom bez osiguranja da će se u predmetu u sudskom postupku donijeti konačna odluka. Bilo bi nezamislivo da članak 6. stavak.1. detaljno opiše postupovna jamstva dana parničnim strankama - postupak koji je pošten, javan, brz- a da ne jamči strankama da će se u njihovim građanskim sporovima donijeti konačna odluka...“

15.7. Navedeno se *mutatis mutandis* primjenjuje i na tužitelja koji mora moći pred sudom učinkovito iznijeti sve činjenice koje mu idu u korist, sud mu mora omogućiti iznošenje dokaza, kao preduvjet koji mora biti ispunjen da bi se u konkretnom slučaju uopće mogla donijeti odluka koja je zakonita i pravična, i koja kao takva udovoljava strogom zahtjevu pravičnosti na način kako ga postavlja Europska konvencija o zaštiti temeljnih ljudskih prava i sloboda kao ostvarenju prava na pristup sudu i jednom od aspekata prava na pravično suđenje.

15.8. Stoga je sud onemogućio tužitelja da uopće raspravlja o relevantnim činjenicama i dokazima odnosno onemogućio mu je da uopće bude istinski i stvarno saslušan pred sudom.

16. Sud je u konkretnom predmetu također povrijedio i pravo tužitelja na procesnu ravnopravnost (pravo na jednakost oružja- equality of arms).

16.1. Prema stajalištu teoretiračara⁴ pravo na procesnu ravnopravnost (jednakost oružja) sadržajno je blisko načelu saslušanja stranaka u domaćem pravu, prema kojem načelu svaka stranka treba imati razumnu mogućnost da u postupku brani svoja prava pod uvjetima koji ga ne stavljaju u bitno nepovoljniji položaj u odnosu na njezinog protivnika.

16.2. Osporenom odlukom sud je tužitelja stavio u nepovoljniju procesnu poziciju od tuženika, koji su u trenutku sklapanja svih spornih ugovora znali i morali znati da su isti ugovori ništetni, a sve obzirom su provjeravanjem zemljišnih knjiga mogli primijetiti da je u najmanju ruku neobično čudna dinamika brojnih kupoprodaja predmetne nekretnine u kratkom vremenskom periodu, međutim iste se stavljaju u povoljniju procesnu poziciju, određujući prvo prekid a onda obustavu postupka u odnosu na sve tuženike, onemogućujući tužitelja u ostvarivanju prava na utvrđenje ništetnosti spornih ugovora, čime je tužitelju uskraćeno pravo na pošteno i pravično suđenje zajamčeno odredbom članka 6.st.1. Europske konvencije odnosno odredbom članka 29.st.1. Ustava RH jer niti jedan navod tužitelja tijekom cijelog postupka nije istinski i stvarno razmotren, niti je tužitelju pružena mogućnost pred sudom raspraviti u cijelosti postavljeni tužbeni zahtjev.

⁴ A.Uzelac: Pravo na pošteno suđenje: opći i građanskopravni aspekti čl. 6. st. 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

16.3. U presudi *Kaufmann v. Belgija*, Europski sud za ljudska prava je utvrdio da svaka stranka **mora imati razumnu mogućnost da svoj slučaj predstavi sudu** pod uvjetima koji su u bitnom sukladni uvjetima koje protivnik ima u postupku.

16.4. Razumijevajući citiranu presudu Europskog suda za ljudska prava, potpuno je razvidno da je sud u konkretnom slučaju povrijedio pravo tužitelja na procesnu ravnotežu (jednakost oružja), a time i pravo na pravično suđenje. Sud je u konkretnom slučaju bio dužan potpuno utvrditi činjenično stanje, na temelju njega pravilno primijeniti materijalno pravo te donijeti zakonitu odluku.

16.5. Slijedom svih do sada iznesenih navoda, potpuno je razvidno kako je u konkretnom slučaju sud postupao arbitrarno u odnosu na odbijajući dio osporene odluke te je povrijedio i pravo tužitelja **na pravnu sigurnost**.

17. Jedan od temeljnih postulata vladavine prava i pravne države je postupanje sudova koje je zakonito i predvidljivo, kakvo postupanje je u potpunoj suprotnosti sa arbitrarnim postupanjem koje dovodi do pravne nesigurnosti. Svi pravni subjekti u određenom pravnom poretku moraju znati da je pravo jednako za sve, primjenjivo na sve na jednak način i da će postupci koji su činjenično i pravno identični pred različitim sudovima imati jednak ishod u sadržajno identičnim odlukama sudova. Samo na taj način pravni subjekti mogu postupati s pouzdanjem u pravni poredak, očekujući sasvim izvjesne posljedice svojih postupanja, tj. zaštitu svojih prava odnosno nalaganje da ispune svoje obveze koje su utemeljene na zakonu.

17.1. Tužitelj nadalje prigovara da mu je osporenim dijelom odbijajuće odluke povrijeđeno **pravo na djelotvorno i učinkovito pravno sredstvo** zajamčeno odredbom članka 13. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, obzirom pravno sredstvo koje je tužitelju formalno bilo na raspolaganju, nije ispunilo učinke dostupnosti i djelotvornosti na način kako je to zajamčeno odredbom članka 29.st.1. Ustava RH, koji svakome jamči pravo na to da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, te u odredbi članka 6.st.1. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda.

17.2. To iz razloga što od dana podnošenja tužbe 31.10.2019.g. tužitelju nije bilo omogućeno raspravljanje cjelovitog zahtjeva koji je stavio pred sud, jer u periodu od gotovo 3 godine, nije održano niti pripremno ročište, dok je sud donošenjem nezakonitih rješenja, tri puta grubo povrijedio pravo tužitelja na sud, i to prvi put donošenjem rješenja kojim odbacuje tužbu od dana 11.09.2020.g., koje rješenje je ukinuto rješenjem Županijskog suda u Vukovaru, posl.br. GŽ-703/2020, te ponovno donošenjem rješenja od dana 08.02.2022.g. o prekidu postupka u odnosu na sve tuženike, a potom i rješenja o obustavi postupka, da bi konačno donio odluku kojom nje u cijelosti usvojio zahtjev tužitelja iako za odbijajući dio osporene odluke nije dao valjano i dostatno obrazloženje.

17.3. Sve opisane povrede u svojoj ukupnosti dovele su do povrede prava na pošteno i pravično suđenje zajamčeno odredbom članka 6.st.1. Europske konvencije.

18. Osim povrede navedenih procesnih prava, Naslovni sud povrijedio je i **pravo tužitelja na mirno uživanje vlasništva**, zajamčeno odredbama čl. 3. i 48. st. 1. Ustava Republike Hrvatske, Čl. 1. Protokola broj 1. uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda kao i pravnom stečevinom Europske unije.

18.1. Vlasništvo se nikome ne može oduzeti, osim iznimno u postupcima potpunog ili nepotpunog izvlaštenja, isključivo na način i pod uvjetima propisanim zakonom. U ovom slučaju nema govora o ispunjenju pretpostavki glede potpunog ili nepotpunog izvlaštenja.

18.2. Iz prakse Europskog suda za ljudska prava proizlazi da sudsko preispitivanje povrede prava vlasništva zajamčenog odredbom čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, teče postupno, pri čemu se razlikuje nekoliko koraka (i) utvrđivanje je li riječ o imovini (vlasništvu) koje spada u djelokrug odredbe čl. 1. Protokola uz Konvenciju, (ii) ispitivanje je li bilo miješanja (zadiranja, upletanja, nasrtaja) u imovinu (vlasništvo) podnositelja te (iii) ispitivanje pravne prirode tog miješanja.⁵

18.3. Pojam prava vlasništva, kojeg je u svojoj praksi izgradio Europski sud za ljudska prava, autonoman je i ne mora biti istovjetan značenju tog pojma u domaćim pravnim porecima država.⁶

18.4. Vlasništvom se u smislu čl. 1. Protokola 1 uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda - *ratione materiae*, uz pokretnu i nepokretnu imovinu (*existing possessions*) smatraju se i ekonomski interesi vezani za poslovanje tvrtke, dionice i udjeli u tvrtkama, intelektualno vlasništvo, potraživanja i dugovi, ugovorna prava, budući prihodi, legitimno očekivanje i prava iz socijalnog osiguranja *ad personam*.

18.5. Odgovor na pitanje, je li u konkretnom slučaju bilo miješanja (zadiranja, upletanja, nasrtaja) u imovinu (vlasništvo) tužitelja, je potvrđan. Sud nije zaštitio pravo tužitelja na mirno uživanje vlasništva obzirom je istog onemogućio u ostvarenju prava na utvrđenje nepostojećim, odnosno ništetnim, spornih ugovora na temelju kojih su tuženici upisivali pravo vlasništva na nekretnini koju je isti trebao naslijediti iza smrti svoga pok. ujaka i ujne.

18.6. Iz svih okolnosti konkretnog slučaja, a ponajprije iz činjenice da upravo sud zadire u pravo na mirno uživanje vlasništva tužitelja ne pružajući mu cjelovitu zaštitu njegovog prava zasnovanog na zakonu, notorno je da je predmetno zadiranje zasigurno protivno zahtjevu vladavine prava i zakonitosti, zbog čega nema niti govora da bi bio ispunjen zahtjev da miješanje u pravo vlasništva tužitelja ostvaruje legitiman cilj u općem ili javnom interesu. Upravo suprotno.

18.7. Tužitelj ističe da su učinci osporavane odluke u odnosu na odbijajući dio utjecali na povredu prava na mirno uživanje vlasništva učinjenu od strane trećih osoba, tj. tuženika koji u trenutku navodnog stjecanja predmetne nekretnine nisu postupali u dobroj vjeri, a i u trenutku kada su zahtijevali upis knjižnog prava, obzirom su znali, a imali su dovoljno razloga posumnjati da ono što je upisano u zemljišnu knjigu nije potpuno, odnosno da je različito od izvanknjižnog stanja, obzirom nije životno logično da bi Mile Čirjak stekao predmetnu nekretninu temeljem kupoprodajnog ugovora iz 1986.g., a potom čekao čak 32 godine kako bi izvršio uknjižbu prava vlasništva na predmetnoj nekretnini, da bi samo 7 dana nakon predaje prijedloga za uknjižbu već dalje otuđio predmetnu nekretninu, za iznos kupoprodajne cijene koja ne odgovara čak niti 1/5 tržišne vrijednosti predmetne nekretnine, koja je u vrlo kratkom roku nekoliko puta otuđivana. Dakle, svi prijenosi vlasništva koji su proizašli iz nepostojećeg kupoprodajnog ugovora iz 1986.g., rezultirali su povredom prava na mirno uživanje vlasništva tužitelja.

18.8. Slijedom svega navedenog, potpuno je razvidno da u konkretnom slučaju zadiranje u pravo vlasništva ne može biti opravdano i da je isto grubo povrijeđeno.

⁵ T. Bogdanović, Zaštita prava vlasništva iz članka 1. protokola 1. ... Zb. Prav. fak. Rij. (1991) v. 32, br. 1, 583-598 (2011)

⁶ Jasna Omejec: Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda u praksi Europskog suda za ljudska prava, Drugo dopunjeno izdanje, Zagreb, 2014. godine, str. 953.

19. Imajući u vidu sve navedeno tužitelj smatra kako mu je uskraćeno pravo na sud i pravo na pristup sudu kao i pravo na pošteno i pravično suđenje u dijelu koji se odnosi na pravilnu primjenu konkretnih normi materijalnog prava.

19.1. Sudovi su ti koji trebaju paziti da načelo pravne sigurnosti uvijek bude u potpunosti poštovano- da se poštuju svi pozitivni propisi onako kako oni glase, da je pravna posljedica određene norme svima poznata.

19.2. Temeljni značaj konvencijske zaštite je stvaranje i primjenjivanje standarda zaštite ljudskih prava u okviru pravnog prostora Europe. Obveza je nacionalnih sudova da prihvate, provode i djelotvorno štite dostignute europske pravne standarde, koji predstavljaju temelje zajedničke pravne kulture. Naime, nacionalni sudovi, uključujući i Ustavni sud, sporove moraju rješavati u skladu s pravnim europskim standardima, a u okviru nacionalnih pravnih propisa.

19.3. Polazeći od temeljne pretpostavke, Europski sud je već 1978.g. u presudi *Irska protiv Ujedinjenog Kraljevstva* izrazio stajalište da „presude Suda zapravo služe ne samo da se riješe oni slučajevi koji su podneseni pred sud, već puno šire, da razlože, očuvaju i razviju pravila koja je ustanovila Konvencija.

19.4. Slijedom svega navedenog tužitelj prigovara da mu je učincima osporavane odluke povrijeđeno pravo na dostojanstvo i zaštitu privatnog i obiteljskog života zajamčenog odredbom članka 8. Konvencije, sve u svezi sa povredom prava na mirno uživanje vlasništva zajamčenog odredbom čl.1.Protokola broj 1.uz Konvenciju te čl.48.st.1. Konvencije, sve u svezi sa povredom prava na jednakost pred zakonom iz čl.14.st.2. Ustava RH.

19.5. Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda odredbom članka 8. obuhvaća i ovu oblast građanskih pitanja i regulacije te nameće istodobno državama članicama obvezu da kreiraju domaće pravo i praksu na način koji će građanima pružiti zaštitu tog egzistencijski bitnoga prava.

19.6. Članak 8. Konvencije – Pravo na poštovanje privatnog i obiteljskog života, glasi:

„1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.

2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprječavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih.“

19.7. Obzirom je područje primjene članka 8. određeno od strane ESLJP vrlo široko, čak i onda kada određeno pravo nije navedeno u tom članku, to tužitelj ukazuje da su konkretne posljedice za njegov privatni život koje su izravno i uzročno-posljedično povezane s donošenjem osporavane odluke odnosno sa okolnošću da tužitelju nije pružena adekvatna i primjerena zaštita od izrazito nezakonitog raspolaganja njegovom imovinom na način da će sud na najstroži način sankcionirati pravne poslove kojima je raspolagano tužiteljevom imovinom protivno njegovoj volji, znanju i dozvoli tako da će ih utvrditi ništetnima u cijelosti, to su se učinci osporavane odluke u odnosu na odbijajući dio do te mjere negativno reflektirali na kompletnu sferu njegova privatnoga života što je zasigurno dovelo do povrede čl.8. Konvencije.

20. Tužitelj se poziva na stajalište Ustavnog suda RH”da sve dok u sudskoj odluci u povodu koje je podnesena ustavna tužba nisu navedeni dostatni i relevantni razlozi kojima se sud vodio u donošenju svoje odluke, a koji mogu dovesti do uvjerenja da je taj sud stvarno ispitao slučaj i odgovorio na sve bitne navode stranaka, ne može se smatrati da ta odluka zadovoljava opće zahtjeve koji proizlaze iz Ustavom zajamčenog prava na pravično suđenje”. Primjenjujući

navedeno pravilo na konkretan slučaj, u ovom postupku je ključna zadaća utvrditi može li se način na koji je u konkretnom slučaju do sada vođen postupak u cjelini, odnosno način na koji je sud obrazložio odluku kojom odbija dio postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja- smatrati arbitrarnim, te je li takvim postupanjem tužitelju povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno čl.29.st.1. Ustava.

20.1. Polazeći od navedenog, tužitelj prigovara da se način na koji je sud prvog stupnja protumačio i primijenio relevantne norme materijalnog prava na okolnosti konkretnog slučaja može smatrati arbitrarnim jer za svoje tumačenje nije dao jasne, dostatne i relevantne razloge, a koji bi imali svoje uporište u činjenicama koje su utvrđene tijekom dosadašnjeg parničnog postupka.

20.2. Tužitelj podsjeća da je zaštita ustavnih prava tužitelja u ovom pojedinačnom slučaju neodvojiva od temeljne ustavne zadaće Ustavnog suda da "jamči poštivanje i primjenu Ustava Republike Hrvatske" (članak 2. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske - "Narodne novine" broj 99/99., 29/02. i 49/02.; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon).

20.3. Također, podnositelj podsjeća i na međunarodnu obvezu koje se Republika Hrvatska dužna pridržavati, izrečenu u predmetu Europskog suda za ljudska prava *Broniowski protiv Poljske* [Vv] (br. 31443/96, presuda od 22. lipnja 2004.):

"184. ... imperativ održavanja legitimnog povjerenja građana u državu i pravo koje ona stvara, inherentan vladini prava, zahtijeva od vlasti da eliminiraju disfunkcionalne odredbe iz pravnog sustava i isprave izvanpravnu praksu (*to rectify the extra-legal practices*)."

20.4. Sukladno tome, sve pravne norme koje se primjenjuju u sudskim postupcima moraju se tumačiti tako da pridonose ostvarenju tih zadaća.

21. Slijedom svega naprijed navedenog tužitelj moli i predlaže drugostupanjskom sudu preinačiti odbijajući dio osporene odluke prvostupanjskog suda od dana 14.08.2026.g. na način da u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja u pogledu točke IV. Pobijane odluke i utvrdi ništetne sve ugovore navedene u točki IV. izreke presude a u pogledu točke VI. Izreke presude da u cijelosti usvoji zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova uključujući i troškove žalbenog postupka u iznosu od 2.224,98 EUR.

Tužitelj potražuje trošak:

1. sudska pristojba		849,98 EUR
2. sastav žalbe	550 bodova x 2,00 EUR	1.100,00 EUR
3. 25% PDV-a		275,00 EUR
UKUPNO:		2.224,98 EUR

U Zagrebu, 08.09.2026.g.

Tužitelj p.p.

Ljiljana
Maravić Pirš

Digitally signed by
Ljiljana Maravić Pirš
Date: 2026.09.10 08:07:09
+02'00'